

Molins o nuclears: el dilema que ja és a Roses

Durant anys, el discurs dominant ha estat clar: cal tancar les nuclears i apostar decididament per les renovables. És un plantejament legítim i, en molts aspectes, imprescindible. La lluita contra el canvi climàtic exigeix reduir emissions, i en això les energies renovables hi juguen un paper central. Però la realitat, tossuda com sempre, obliga a matisar els plantejaments més ideals. L'energia nuclear, sovint demonitzada, presenta avantatges difícils d'ignorar. És estable, no depèn de factors meteorològics i genera electricitat sense emissions directes de CO₂. En un context d'incertesa energètica global, això no és menor. Ara bé, els seus inconvenients també són evidents: la gestió dels residus, els elevats costos i el rebuig social que arrossega des de fa dècades. A l'altra banda, l'energia eòlica marina es presenta com una alternativa neta i alineada amb els objectius europeus. Però tampoc és exempta de controvèrsia. A la Costa Brava, el debat no és només energètic, sinó també paisatgístic, econòmic i emocional. Quin impacte tindran aquests molins sobre un entorn que viu, en gran part, del seu valor natural i turístic? És legítim preguntar-se si el preu visual i ambiental és assumible. Potser l'error no ha estat apostar per les renovables, sinó plantejar la transició com un procés ràpid i sense friccions. Tancar nuclears sense tenir encara un sistema capaç de garantir subministrament constant amb fonts renovables pot haver estat, com alguns comencen a admetre, una decisió precipitada. El debat real, doncs, no hauria de ser «eòlica o nuclear», sinó com construïm un sistema energètic equilibrat, segur i sostenible. Un sistema que combini fonts diverses, que redueixi emissions però també asseguri estabilitat i competitivitat. I aquí és on el cas de Roses esdevé especialment simbòlic. Acceptar molins al mar pot ser vist com un acte de responsabilitat climàtica. Però també pot interpretar-se com una manera de traslladar l'impacte a allò que tenim més a prop i més visible. Durant anys hem preferit no veure les centrals nuclears, sovint llunyanes. Ara, en canvi, el debat es fa present a l'horitzó quotidià. Europa dubta, i probablement amb raó. La transició energètica no pot basar-se només en allò que és desitjable, sinó també en allò que és viable. Entre molins que veiem i centrals que no veiem, la qüestió de fons continua sent la mateixa: volem una energia neta... o simplement una energia que no ens incomodi? Potser ha arribat el moment d'afrontar aquesta contradicció amb honestedat. Perquè el futur energètic no es decidirà només en grans cimeres internacionals, sinó també en llocs com Roses, on cada decisió té un impacte directe sobre el territori i la manera de viure.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/03/21/molins-o-nuclears-dilema-ja-128232362.html>